

Publicerad 2008-02-11 12:43 av Emil Idre

Om vinden kommer tillbaka

Alla dagar, alla år.

Alla smärtor, alla sår.

Mina minnen är som ringar på vatten som sakta suddas ut.

Jag har i panik öppnat alla dörrar som går för att hitta ut.

Nu är allt en enda stor labyrint som jag nångång hoppas ska få ett lyckligt slut.

Alla ord du sa, jag har inte hört dom förrän nu.

Jag fattade inte då, men allt är redan försent.

Jag står vid den stora vägen,

hoppas på att nångång få komma med.

Men drömmarna lär vänta som så många gånger förut.

Om vinden nånsin kommer tillbaka,

så vill jag följa med.

Om den är stark nog,

då ska jag tillbaka där jag nångång kom ifrån.

Jag vill hitta min plats,

där det bara är jag.

Jag vill kunna försvinna och bli en i mängden, bara vara jag.

Men bergen av betong håller mig under ytan så jag inte kan andas.

Om allt är förlåtet så ska jag hitta dit igen.

Om vinden nånsin kommer tillbaka,

så vill jag följa med.

Om den är stark nog,

då ska jag tillbaka där jag nångång kom ifrån.

Stjärnorna över staden.

Misären nedanför.

Världen går under för dom som har det svårt.

Tiggaren på gatan, bordet utan mat, rosorna vid gravarna.

Skönheten är enorm, men det räcker inte långt.

Du var vackrare än allt, jag lever av det än.

Men allt försvann så fort, jag hann aldrig sakna det,

jag hann inte det, men...

Om vinden nånsin kommer tillbaka,

så vill jag följa med.

Om den är stark nog,
då ska jag tillbaka där jag nångång kom ifrån.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Emil Idre med Poeter.se id #19534 innehar upphovsrätten